

תקות מנחם

גליון מס'
236

ערש"ק פרשת פקודי - ש"פ
שקלים

כ"ח אדר א'

הי' תהי' שנת אל-על* - שנת
ביא"ת ה'משי"ח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר משפטים - ד'

מחזור כ"ט שנה ז"ך

בעז"ה יום א' פרשת פקודי כ"ג אדר א'

הי' תהי' שנת אל-על - שנת ביא"ת ה'משי"ח (בגימטריא)

סיום הלכות טוען ונטען (ב') והתחלת הלכות נחלות

פקידה וגאולה

ב. את רוב הלכות טוען ונטען למדו בפרשת ויקהל שמורה על אחדות ישראל - ויקהל, שיהיה בשלימות בביאת המשיח וכנ"ל (בגליון הקודם) גם טוען ונטען קשור עם ההנהגה של בני ישראל באופן של שלום ואחדות שמביאים הגאולה והמשיח -

אמנם בפועל הסיום הוא ביום א' דפרשת פקודי, ואפשר לומר שגם בשם הפרשה פקודי, מרומזת ענין הגאולה ע"י המשיח; כפי שכתוב בגאולה הראשונה "ויאמן העם וישמעו כי פקד ה' את בני ישראל" שפקד ו"פקידה", הוא ענין של זכירה והשפעה שמביאים הגאולה [ולשון "פקידה" שמה גואל ראשון אמר: "פקוד פקדתי אתכם"⁷ הי' הסימן המסור להם מיעקב ויוסף שעם זה תבוא הגואל ויביא הגאולה ויבוא שמובא בפירש"י פרשת שמות עה"פ "ושמעו לקולך"⁸ ועד"ז אפ"ל כאן "פקודי" - מל' פקידה וגאולה מ"י"ד ממ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני"⁹

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. החשבון של משה להסיר הטענות של ליצני הדור שלקח לעצמו מתרומת המשכן.
ב. הלכות טוען ונטען ע"פ התורה - להביא שלום ואחדות שמביאים הגאולה, ופקודי מלשון פקידה וגאולה.

החשבון של משה - להסיר הטענות

א. בהמשך למ"ש בגליון הקודם (מס' 235), הקשר של הלכות טוען ונטען לפרשיות ויקהל ופקודי, ע"ד ההוראה בעבודת ה', שהיהודים מסדרים את טענותיהם ע"פ התורה, ועי"כ באים לשלום, שלווה, ואחדות, שזהו התוכן של ויקהל - אסיפה ואחדות, ועי"כ מקימים את המשכן בפועל בפרשת פקודי, כי האחדות והשלום הם כלים להשראת השכינה, כמ"ש בזהר ומובא בתניא¹ "דקובי"ה לא שריא באתר פגים". ומתאים לשבת זו, ש"פ שקלים, שמצוות מחצית השקל מורה על אחדות ישראל, כפי שנכתב בגליונות הקודמים -

בנוסף לזה יש קשר פשוט של הלכות טוען ונטען למשמעות פשוטן של כתובים בתחילת פרשת פקודי;

משה רבינו מוסר דין וחשבון מדוקדק מכל הכסף והזהב שהביאו אליו, מה עשו בכל הכיכרות והשקלים, כדי להסיר ממנו כל הטענות שיכולים לבוא מבני ישראל.

ואומנם הקב"ה האמין בו, כמ"ש² "עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא", כמו שאומרים כאן המדרשים תנחומא³ ורבה⁴, אבל את החשבון נתן משה כדי להסיר לזות שפתיים וטענות מעם ישראל כמשי"נ⁵ "והייתים נקיים מה' ומישראל" כי המדרשים הנ"ל אומרים, שהיו ליצני הדור מרננים אחריו וטוענים ורוגנים שלקח לעצמו מתרומת ונדבת המשכן, ולכך נתן להם חשבון מדוייק.

* ע"פ הפסוק בתחילת הפרשת ויצא (הושע יא, ו): ואל על יקראוהו" שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל עלי" - אל הקב"ה ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

¹ תניא פלי"ב

² שמות ד, לא.

³ תנחומא פרשת פקודי אות ז.

⁴ שמו"ר נא, ו.

⁵ מטות לב, כב.

⁶ שמות ב, לא.

⁷ שמות ג, טז.

⁸ פסוק יח.

⁹ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

בעז"ה יום ד' פרשת פקודי כ"ו אדר א'
היי' תהיי' שנת אל-על – שנת ביא"ת ה'משי"ח
(בגימטריא)

סיום הלכות נחלות וכל ספר 'משפטים' והתחלת ספר
'שופטים' (ספר הי"ד) - הלכות סנהדרין
נחלת המקדש

א. התוכן של פרשת פקודי הוא הקמת המשכן בפועל והשראת השכינה והתחלת העבודה בו, שהמשכן הי' השורש וההתחלה של כל בתי המקדש, כמש"נ¹⁰ "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". והרמב"ם קורא להלכות אלו "נחלות", ולא בשם הפשוט יותר ירושה וכדומה, ולכך יש קשר מיוחד למשכן ולמקדש;

מבואר בחסידות מתחיל מלקוטי תורה לאדמו"ר הזקן¹¹, שדרגת "נחלה" מוסבת על בית המקדש, ע"פ הגמרא עה"פ: בפרשת ראה¹²: "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה" המדבר באיסור הקרבה בבמות בזמן בית המקדש, ואומרת ע"ז הגמרא במסכת זבחים¹³: "המנוחה – זה שילה, והנחלה – זה ירושלים" היינו ביהמ"ק שבירושלים; ז.א. שבבית המקדש שבירושלים הגיעו לנחלה האמיתית. וא"כ מה הקשר למשכן המדובר בפרשתנו?

והמענה פשוט וכפול, ראשית, כנ"ל המשכן היה השורש וההתחלה לכל המשכנות ובתי המקדש שאח"כ. והעיקר; שאמנם במקום הגשמי - המנוחה והנחלה האמיתית והשלמה, היו רק בארץ ישראל ובבית המקדש בירושלים, אבל בדרגא הרוחנית של נחלה המבוארת בחסידות זה גם שייך והתחיל מהמשכן. ע"ד מאמר חז"ל: "משכן איקרי מקדש ומקדש איקרי משכן".

ומבואר שם במאמר בלקו"ת, שדרגת "נחלה" היא דרגא גבוהה ביותר שבאה מספירת הכתר ועתיק, כמ"ש: "טלא דנפיק מעתיקא". וקשור גם עם טל של תחייה שעתידי להחיות בו את המתים, שזו דרגא גבוהה שבאה מעתיק – פנימיות הכתר.

ולכן למרות שע"פ ההלכה - המנוחה והנחלה, הם רק בארץ ישראל ובבית המקדש בירושלים, דרגת הנחלה התחילה מהמשכן.

מנוחה ונחלה

ב. וה"צמח צמדק" באוה"ת פרשת נח¹⁴ מקשר את שני הענינים "מנוחה ונחלה" שתוכנם דומה והשורש של שתי המילות הוא נח.

ואולי אפשר לומר שגם באותיות נ'ח', מודגש שזו דרגא גבוהה ביותר, שמורה על בחינה שלמעלה מסדר והשתלשלות; ה'ח' – מורה על ספירת הכתר שלמעלה מ7 ספירות ולמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות. והנ' – זהו מספר 50 – "היובל", שלמעלה מ- 49; 7 הספירות שכלולים מ-7.

נחלת יעקב

ג. וכאן יש עוד קשר לפרשת פקודי, שבמאמר הנ"ל

"נחלת יעקב" בלקו"ת מקשר הנקודות הנזכרים שם בדרגת הנחלה עם מ"ש בביאור המאמר בלקו"ת עה"פ בתחילת פרשתנו: "אלה פקודי המשכן משכן העדות שקאי על דרגא גבוהה בעדות, ע"פ הפסוק: "ותבואי בעדי עדיים"; שהיא עדות כפולה וגבוהה, עדי – מלשון קישוט וכתר, שקשור עם ספירת הכתר.

ח"ן מילים!

ד. בקשר למה שכתבנו שמנוחה ונחלה הן מאותו השורש נח, שהן אותיות שמראות על ספירת הכתר למעלה מסדר השתלשלות, והרי נאמר¹⁵: "ונח מצא חן" בעיני הוי', שחן גם מורה על תכונה שלמעלה מהשכל והטעם אלא ענין עצמי; כי אין הסבר מדוע הדבר מוצא חן בעיניו, כי זה בא מספירת הכתר שלמעלה מהחכמה, וכאן אפשר לראות קשר לענין המשכן;

כי הרי המשכן בא כהמשך וככפרה למעשה העגל, ואחרי מעשה העגל בפרשת כי תשא, משה רבינו מבקש את מציאת ונשיאת החן של היהודים אצל הקב"ה, כדי שלמרות שע"פ טעם ודעת היתה עבירה חמורה ביותר של עבודה זרה שיכולה להעיב על הקשר של חיבה של הקב"ה והיהודים, אבל אם יתגלה ה"חן", שזוהו דבר שלמעלה מהסבר וטעם ודעת, מתחזק הקשר הפנימי והעצמי והאהבה ביניהם. ואולי לכך ענין זה מתלבש באותיות ח'נ'. שמורים על דרגא שלמעלה מהטבע וטעם ודעת כנ"ל.

ולכן מוצאים בפרשת כי תשא, מיד לאחרי מעשה העגל, שמשה רבינו מזכיר ומבקש כמה וכמה פעמים בכמה פסוקים את נשיאת החן של בני ישראל אצל ה': "ואתה אמרת ידעתיך בשם, וגם מצאת חן בעיניי"¹⁶, "ועתה אם אמצא חן בעיניך וגו"¹⁷, "ויאמר פני ילכו והניחותי (אולי גם מלשון נח וחו) לד"¹⁸, "ובמה יודע איפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמד"¹⁹, "כי מצאת חן בעיניי"²⁰ ולבסוף: "וחנותי את אשר אחון וגו"²¹ (כנראה גם מלשון חן). ז.א. ריבוי פעמים (7-8 פעמים) של חן, מבקש משה אחרי מעשה העגל, כדי לגלות את החן העצמי של היהודים למרות שחטאו.

וכאן רואים דבר נפלא!

בתפילת משה שאחרי מעשה העגל "ויחל משה את פני ה' אלוקיו, ויאמר וגו"²² שהתפלל משה לה' עבור בני ישראל שלא יכלם, אם סופרים את מילות התפילה מהמילים "למה הוי" עד "ונחלו לעולם"²³ יש 58 – חן מילים בתפילה זו. היינו שכנראה ע"י ה-58 מילים רצה לעורר את החן של עם ישראל למרות החטא והגזירה ועי"כ לבטל את גזירת הכליה.

והמפליא ביותר וביותר!

גם ב"משנה תורה" בספר דברים בפרשת עקב, שכתובה שם עוד פעם ע"ד מעשה העגל, ותפילתו של משה רבינו לביטול גזירת השמד אחרי מעשה העגל, אבל במילים

¹⁵ ס"פ בראשית ו, ח.

¹⁶ תשא לג, יב.

¹⁷ פי יג.

¹⁸ פי יד.

¹⁹ פי טז.

²⁰ פי יז.

²¹ פי יט.

²² תשא לב, יא.

²³ פי יג.

¹⁰ תרומה כ"ה, ח.

¹¹ לקו"ת פרשת מסעי ד"ה "נחלת יעקב" צו, ב.

¹² ראה יב, ט.

¹³ זבחים ק"ט, א.

¹⁴ עמוד 124

אהבת ישראל – אחדות ישראל

בקשר למ"ש בגליונות האחרונים ע"ד **אחדות ישראל**, בקשר להלכות שאלה ופקדון, מלוה ולוה וטוען ונטען שלמדו בפרשיות, תשא, ויקהל, פקודי, שמדובר ע"ד מחצית השקל ואחדות, ונמצאים בשי"פ **שקלים**, כדאי לספר;

כשהכריז כ"ק אד"ש מה"מ ע"ד 10 המבצעים בשנות ה'תשל"ד, בתקופה הראשונה הי' כל פעם אומר: "מבצע אהבת ישראל", ותקופה אח"כ אמר: "**אהבת ישראל – אחדות ישראל**"; והסביר שלא מספיק אהבת ישראל אלא צריך גם אחדות ישראל; אהבת ישראל – שאוהב את הזולת והיתרון באחדות ישראל; להרגיש שהוא והזולת מציאות וגוף **אחד** ומאוחד! ומאז כל פעם שמנה ה"מבצעים" ב"מבצע אהבת ישראל" אמר גם "**אחדות ישראל!**".

וכ"ק אד"ש מה"מ אמר בשיחה בהתוועדות שיש כאלה ש"**תואנה** הם מבקשים", ושואלים וטוענים מה המקור שצריך להיות **אחדות ישראל**; שלא מספיק **אהבה** אלא שצריך להיות רגש של אחדות; אהבה כתובה מפורש בתורה: "**ואהבת** לרעך כמוך", אבל מה המקור לאחדות!?

וע"כ ענה אד"ש שזהו **ירושלמי מפורש!** [כנראה כדי למצות את האהבה והאחדות האמיתית צריכים להגיע ל"תורת ארץ ישראל", ה"ירושלמי" שהיא "כעיר שחוברה לה יחדיו", ומבטאת יותר את האחדות, שבא"י שורה יותר]. ואומר אד"ש שזהו ירושלמי בנדרים;

במסכת נדרים מביא הירושלמי כמה הסברים בחשיבות ותוקף ענין אהבת ישראל וא' הדוגמאות שמביא משל מאדם שחתך משהו בידו האחת וקרה שהזיק ופצע את היד השניה, האם יעלה על הדעת שהיד שניזוקה תחזיר ליד שהזיקה, ואת זאת מביא הירושלמי כחסבר ודוגמא לאהבת ישראל;

רואים מירושלמי זה, אומר אד"ש שהירושלמי סובר שעם ישראל **כגוף א' ומאוחד**, כי מביא משל משתי ידיים של גוף א'.

ובמשך שנים "האמנתי" לאד"ש שכך כתוב בירושלמי, אבל אח"כ נזכרתי שאד"ש אומר בשיחות בהתוועדות, שכמשצטט מאחז"ל בשיחה לא "להאמין" לו, אלא לעיין במקור איך כתוב ענין זה.

וגם אני "הסתקרנתי" ורציתי לראות בקשר למה כתוב משל זה, ומה הקשר ל"נדרים"? ועיינתי בגמ' ירושלמי, שם כתוב שמי שעשה נדר, שהדיר אדם שלא מרשה לו להנות ממנו, צריך להשתדל להתיר נדרו, כי לא טוב לעשות נדרים וזו עבירה, וגם לא טוב להשאיר הנדר וצריך להשתדל להתירו. ועל הבית דין להשתדל לעזור לו להתיר נדרו

והתרת נדרים היא ע"י שיש לו "פתח חרטה"; שנודע לו דבר שלא ידע בשעה שעשה את הנדר, ומתחרט ע"כ, שאילו הי' יודע, מלכתחילה לא הי' עושה הנדר.

ובענייננו, כשאדם מדיר הנאתו ממישהו, מסתמא מקפיד עליו כי פגע בו, ולכן הוא "ברוגז" עליו, וכדי שיתיר נדרו דיני הבי"ד מסבירים לו את החשיבות הגדולה של אהבת ישראל, כדי שיתחרט ויבקש התרה מהבי"ד.

ובדוגמא זו מסבירים שאין לו להקפיד על הזולת, כי שניהם **גוף א'.** וכשמתחרט יכולים הבי"ד להתיר הנדר.

בכל אופן מדוגמא זו רואים שאהבת ישראל אמיתית, היא הרגשת **אחדות עם ישראל! כגוף א'!** כן תהיה לנו!

אחרות, וגם שם כשסופרים המילים, מוצאים שם 58 – חן מילים בתפילה זו!; אחרי שכתוב: "כי אמר ה' להשמיד אתכם"²⁴, נאמר²⁵: "ואתפלל אל ה' ואומר", מהמילים: "ה' אלוקים אל תשחת עמך ונחלתך אשר פדית בגדלך וגו'" והפסוקים הבאים עד סוף תפילתנו במילים "ובזרועך הנטויה"²⁶ גם שם 58 – חן מילים! והרי זה הפלא ופלא!

פקידת המשיח!

ה. שלימות ותכלית ה"מנוחה ונחלה", תהיה בביאת המשיח והגאולה השלימה, שאז יבנה המשכן והמקדש הנצחי שאין בו חורבן. וכנ"ל בסיום הקודם על הלכות טוען ונטען נכתב **שפקודי רמז לפקידת ה' את בני ישראל בגאולה האמיתית והשלימה ע"י מלך המשיח מ"ד ממ"ש, נאו!**

ימי המילואים

ו. כפי הנ"ל דרגת "נחלה" הרוחנית, מורה על המשכן והמקדש, והתחילו הלכות "נחלות" ביום כ"ג אדר שהוא יום הראשון לימי המילואים שבו הקימו המשכן בפעם הראשונה. ואמנם 7 ימי המילואים קשורים לאדר שני הסמוך לניסן, כי היום השמיני שהוקם בו המשכן סופית, הי' ר"ח ניסן, שע"כ מסופר בפרשת פקודי, אבל גם לאדר ראשון יש שייכות לעניינים ולאותו תאריך של אדר שני.

קנין משפטים - שופטים

ז. מסיימים כעת את ספר **משפטים** ומתחילים את ספר **שופטים**; וכפי שכתבנו בסיומים הקודמים בקשר להמשך הספרים "קנין-משפטים"; שמורים שהקנין העיקרי של היהודי הוא לימוד משפטי התורה, ומרומז גם בפסוקים שהרמב"ם מביא ב"כותרת" של ספרים אלה; הפסוק שב"כותרת" של ספר קנין הוא: "**ראשית חכמה קנה חכמה**, ובכל קנינך קנה בינה", היינו, שלמרות שבספר זה מדובר על קניינים גשמיים הנקנים ועוברים מיד ליד ומרשות לרשות, אבל כשיהודי חושב ושומע על קנין, לכל לראש "ראשית חכמה קנה חכמה וגו'" – זה **קנין התורה** חכמה ובינה, והכותרת של ספר משפטים הוא הפסוק: "**בלמדי משפטי צדקך**" היינו לימוד התורה, ז.א. שהמשך הספרים קנין-משפטים, הוא קנין ולימוד התורה.

והעירני תמים א', שאפשר לומר שזהו המשך של ספר "שופטים", שע"י קנין ולימוד התורה – המשפטים נהיים "השופטים" – היינו שלומדי התורה הם נהיים הדיינים והסנהדרין.

"תקות" חוט השני"⁹

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בפרשת פקודי הקמת המשכן – משכן ומקדש דרגת "נחלה", "נחלת יעקב".
- ב. שלימות המנוחה, ונחלה בביאת המשיח והגאולה – ו"פקודי" – פקידת המשיח.
- ג. מתחילים הלכות נחלות ביום כ"ג אדר, יום א' למילואים ולהקמת המשכן.

²⁴ עקב ט, כה.

²⁵ פ' כו.

²⁶ פ' כט.

עשרת המבצעים ישפיעו!

פעם הסביר אד"ש בשיחה למה כל פעם מונה את כל ה"מבצעים", כי יש שואלים הרי עוד לא השפיעו על הבן אדם שפוגשים לעשות קבוע אפילו מצוה ומבצע א', ומה צריכים לומר לו שיש 10 מבצעים?! וע"כ ענה אד"ש מה"מ: זה לא עניינך! אתה תזרוק לו לראש "זרעים", ובמשך הזמן הם ינבטו ויצמחו.

עשרת הדברות של דורנו!

בתחילה הכריז אד"ש רק על 5 מבצעים, ואח"כ ניתוספו והגיע ל-10 מבצעים. כשהיו 5 "מבצעים" הסביר אד"ש הסיבה למספר זה, מכיון שהיו אסונות חמורים ודברים שליליים [תאונת הדרכים של הרב הזקן של כפר חב"ד ועוד אברכים שנספו ולכלל ארץ ישראל ה" אסון ילדי מעלות] אחרי שהיו ה' גבורות, צריכים ה' חסדים למתקם. ועוד אמר אד"ש שבלוחות הברית היו 5 דברות על לוח א'. ולפי"ז אפשר לומר שכשהוסיף אד"ש ל-10 המבצעים; אלו הן **עשרת הדברות של דורנו**. ע"ד מאמר הגמ': "בא חבוקוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה!" ובדורנו נתן לנו הרבי 10.

ציטוט המקור

פעם אמר אד"ש בשיחה לכותבי ההנחות והשיחות, שכשאומר פסוק או מאמר חז"ל הוא לפעמים משנה המילים, ולא לכתוב איך שאמר, אלא לעיין במקור וכך לצטט כמו במקור.

התכללות החסידים!

בקשר לענין האחדות שכתובים ע"ז כ"כ הרבה כדאי להעתיק עוה"פ מכתב של הרבי הקודם, בקשר לה**תכללות החסידים**, שכתב ממש לפני ההסתלקות וציוה לאד"ש להדפיס בקונטרס "באתי לגני – תש"י" הקונטרס שנדפס ליום ההסתלקות, ואני קבלתי מכתב זה (כשעסקתי בענין של חסד) באופן של "פיתקא נחית משמיא", והפצתי בעז"ה לאנ"ש – באלפי עותקים. (ואח"כ נודע לי שכמה אברכים שלוחים מהתמימים קבלו אז מהרבי הקודם מכתב זה כדי לבטל המחלוקת). והיינו שלא מספיק סבלנות וסובלנות אלא שצריך להיות הרגש של **התכללות**; שכי"א מאנ"ש והתמימים מרגיש שהזולת משלים אותו, ובפרט בין השלוחים, וזה יחסוך הרבה מחלוקת.

וז"ל איגרת הקודש מסוף טבת ה'תש"י: כבוד ידידי... שלום וברכה!

בכל עיר ועיר אשר נמצא בה אחד מהתמימים יחיו צריך להיות ניכר זיוו והשפעתו הטובה בחיים היהודיים של הכלל והפרט בכל העיר, בחיזוק לימוד התורה וקיום המצוות, החינוך הכשר וההנהגה במדות טובות. ומכל שכן אשר אפשר לצפות לעבודה כזאת ועוד במדה יתירה במקום אשר נמצאים שם אחדים מהתמימים שי, אם רק יתדברו איש אל רעהו, וכל אחד בעצמו וכולם יחדיו ימלאו את תפקידם ושליחותם הנפשית אשר בשבילה הובאו שמה ע"י ההשגחה העליונה. והנה אחד ההבדלים שבין עולם התהו ועולם התיקון הוא, אשר בעולם התהו כל מדה בפני עצמה ולא היתה

יכולה להתפלל עם הפכה, משא"כ בעולם התיקון כל מדה לא רק שיכולה לסבול את מדת הפכה, אלא גם מתכללת אתה עד שכל אחת עוזרת לשני', והכוונה העליונה היא בתיקון ובו מתקיים העולם.

הוד כ"ק רבינו הזקן צוקלה"ה נב"מ זי"ע חנך את החסידים להיות תמיד באהבה ואחיה איש את רעהו וכגוף אחד ממש, אשר עם היות כל אחד מאבריו שונם מחבירו במהותו וממלא תפקיד מיוחד, בכ"ז כולם קשורים יחדיו ועוזרים זה לזה, אשר אז – ורק אז – הנה בחסדי בשי"ת הגוף בריא וראוי לפעול פעולותיו כאדם שלם.

ובזה הנני לבקש את ידידי יחיו לטכס עצה באיזה אופן שיוכלו יחדיו לעסוק בדברי התעוררות וחיזוק בעיר מגורם, וגם בערים אשר מסביב לה אשר נחוץ לבקר אותם מזמן לזמן, מבלי לבקש מהם איזה כספים אלא רק למטרת התעוררות בדברי חיזוק ביהדות. והשי"ת יהי בעזרם ויברך אותם ואת ב"ב יחיו ויצליחם בכל הדרוש להם בכלל ובפרט. המברכס בגשמיות וברוחניות.

יוסף יצחק

מרבית בשמחה!

בקשר לענין השמחה שכ"ק אד"ש מה"מ כ"כ תובע שיהי אצל כאו"א שמחה עצומה בעבודת ה' כמו שפוסק הרמב"ם כפי שהי' אצל דוד המלך "מפזז ומכרכר בכל עוז", ובדורנו הוסיף אד"ש מה"מ ע"ד "שמחה בטהרתה" לקבלת פני המשיח, וחשוב מאד שאנ"ש והתמימים יצטרפו לשמחה ולא יעמדו מהצד כמשקיפים (שע"כ נאמר (בדרך הצחות) "כל השקפה לרעה") וז"ל הרמב"ם בסוף הלכות סוכה ולולב (פ"ח הט"ו):

השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שצוה בהן עבודה גדולה היא. וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו שנאמר תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב. וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה. ועל זה הזהיר שלמה ואמר אל תתהדר לפני מלך. וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא הגדול המכובד העובד מאהבה. וכן דוד מלך ישראל אמר ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני. ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה' שנאמר והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' וגו' והדברים ברורים ומדברים בעד עצמם!

לזכות התינוקית

בלומא בת חנה שתחי'

נולדה ו' אדר א' ה'תשע"א

שיזכו הוריה בעז"ה לגדלה לתורה ולחופה ולמעשים טובים עם כל שאר יו"ח מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה והצלחה רבה בכל העניינים הגשמיים והרוחניים תמיד כל הימים, ויזכו לראות קבלת פני משיח צדקנו בגאולה השלמה מי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י הוריה

הרה"ת מנחם מענדל וזוגתו חנה שיחיו חאנין

(דברים שנאמרו בסעודות סימני הרמב"ם בביהכניס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!